

Community Justice and Tribunals Division (CJTD)

พรทิพย์ สุทธิธรรมศิลป์

รายงานฉบับนี้เขียนขึ้นเพื่อเสนอต่อสำนักงานศาลยุติธรรม เนื่องจากผู้เขียนได้รับทุนจากสำนักงานศาลยุติธรรมในโครงการแลกเปลี่ยนข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในกลุ่มอาเซียน ณ State Courts สาธารณรัฐสิงคโปร์ตั้งแต่วันที่ 5 ถึง 24 กรกฎาคม 2558

ผู้เขียนมีโอกาสเข้าสังเกตการณ์ในการพิจารณาคดีของ State Courts กับเยี่ยมชมและฟังบรรยายสรุปดังนี้

ในสัปดาห์แรก เข้าสังเกตการณ์การพิจารณาคดีอาญาใน Criminal Justice Division ของ State Courts โดยได้เข้าสังเกตการณ์ใน Mentions Court, Coroner's Court, Pre-trial Conference Court, Crime Registry, Regulatory Offences Court, Trial Court, Community Court, Traffic Court, Pled Guilty Court, Night Court, Magistrate Court

ในสัปดาห์ที่สอง เข้าสังเกตการณ์การพิจารณาคดีแพ่งใน Civil Justice Division และ Community Justice and Tribunal Division กับการไกล่เกลี่ยคดีใน Centre for Dispute Resolution ของ State Courts

ในสัปดาห์ที่สาม เข้าสังเกตการณ์การไกล่เกลี่ยคดีใน Centre for Dispute Resolution ของ State Courts ต่อ กับเยี่ยมชมและฟังบรรยายสรุปของศาลครอบครัว (Family Justice Court) สำนักงานอัยการสูงสุด (Attorney General Chamber) สำนักงานตำรวจ (Singapore Police Force) และศาลสูงของสิงคโปร์ (Supreme Court)

ในรายงานฉบับนี้ ผู้เขียนจะเขียนเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีใน Community Justice and Tribunal Division ซึ่งเป็นแผนกที่จัดตั้งใหม่ใน State Courts

Community Justice and Tribunals Division (CJTD)

Community Justice and Tribunals Division (CJTD) เป็นแผนกที่ตั้งขึ้นใหม่ใน State Courts เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2015 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมสังคมและข้อพิพาทที่เกิดจากความสัมพันธ์ของคนในสังคม แผนกนี้จะแตกต่างจากแผนกอื่นใน State Courts เพราะจะพิจารณาคดีที่เป็นทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา ทำให้แผนกนี้มีลักษณะเฉพาะ เนื่องจากระบบกฎหมายของสิงคโปร์จะแยกการพิจารณาคดีแพ่งออกจากคดีอาญา ผู้พิพากษาจะไม่พิจารณาทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาไปพร้อมกัน

คดีที่อยู่ภายใต้อำนาจการพิจารณาของแผนกนี้คือ คดีภายใต้ Small Claims Tribunals Act ซึ่งเดิมอยู่ในแผนกคดีแพ่ง (Civil Division) คดีภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองการรบกวน (Protection from Harassment Act) ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2014 และ

คดีภายใต้พระราชบัญญัติการระงับข้อพิพาทของชุมชน (Community Disputes Resolution Act (CDRA)) ซึ่งผ่านรัฐสภาเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2015 และคาดว่าจะจัดตั้งเสร็จภายในไตรมาสที่ 3 ของปี 2015

แผนกนี้มีผู้พิพากษา 5 ท่าน และมีเจ้าหน้าที่ศาล 26 คน ซึ่งมีความชำนาญในกระบวนการพิจารณาคดีแพ่งและคดีอาญา และสามารถประเมินได้ว่าคู่ความใดจะได้ประโยชน์จากการส่งให้ไปพบที่ปรึกษาของศาลและหรือส่งไปยังหน่วยงานอื่น ๆ เพื่อช่วยเหลือหรือไกล่เกลี่ยก่อนการพิจารณาคดีหรือไม่

Small Claims Tribunals

Small Claims Tribunals (SCT) ก่อตั้งขึ้นตาม Small Claims Tribunals Act เมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1985 เพื่อให้การระงับข้อพิพาทระหว่างผู้บริโภคกับผู้ให้บริการ (supplier) เกิดความรวดเร็ว สะดวก และประหยัด แต่จำกัดเขตอำนาจไว้เฉพาะคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่เกิน 10,000 เหรียญสิงคโปร์ เว้นแต่คู่กรณีตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรให้พิจารณาคดีได้ SCT อาจพิจารณาคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่เกิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์ได้ แต่นับแต่วันที่มูลคดีเกิดขึ้นจนถึงวันฟ้องคดีต้องไม่เกิน 1 ปี กระบวนการพิจารณาในศาลจะเป็นไปอย่างง่าย ๆ เพื่อให้คู่ความสามารถดำเนินกระบวนการพิจารณาได้ ดังนั้นในการพิจารณาคดีประเภทนี้คู่ความไม่อาจแต่งตั้งทนายความให้ดำเนินคดีได้

แม้ว่า SCT จะมีหน้าที่ในการพิจารณาคดี แต่ก่อนจะมีการพิจารณาคดีจะมีการไกล่เกลี่ยคดีก่อน หากไม่ประสบความสำเร็จ ก็จะเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดี การไกล่เกลี่ยคดีถูกนำมาใช้อย่างมากในการพิจารณาคดีประเภทนี้ ในแต่ละปี จะมีคดีประเภทนี้มาสู่ศาลประมาณ 10,000 เรื่อง

การฟ้องคดี

โจทก์อาจยื่นคำฟ้องต่อ SCT เป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยวาจาก็ได้ กรณีที่โจทก์ยื่นฟ้องด้วยวาจา Registrar จะบันทึกคำฟ้องเป็นลายลักษณ์อักษร อ่านให้โจทก์ฟัง และให้โจทก์ลงชื่อในคำฟ้อง¹

กระบวนการพิจารณา

กระบวนการพิจารณาคดีเริ่มตั้งแต่โจทก์ยื่นคำฟ้องต่อ Registrar²

SCT เน้นการไกล่เกลี่ยคดีเป็นสำคัญ เมื่อมีการยื่นฟ้องคดีแล้ว SCT จะกำหนดวันให้คู่ความพบกับที่ปรึกษา ซึ่งคือ Registrar หรือ Assistant Registrar ในศาล เพื่อทำการไกล่เกลี่ยคดี หากคดีตกลงกันได้在这一ขั้น³ ก็จะมีการคำสั่ง³ ตามข้อตกลง (consent order) หากคดีไม่อาจตกลงกันได้

¹ มาตรา 15(2) ถึง (4)

² มาตรา 15(1)

³ คดีประเภทนี้ จะทำเป็นคำสั่ง

ก็จะมีการกำหนดวันนัดพิจารณาคดี โดยผู้พิพากษาที่พิจารณาพิพากษาคดีจะเรียกว่า Referee⁴ ซึ่งก่อนการพิจารณาคดี Referee ก็จะพิจารณาคดีว่ามีแนวโน้มจะตกลงกันได้หรือไม่ ถ้าคดีตกลงกันได้ ในระหว่างพิจารณาคดีของ Referee ก็จะมีการออกคำสั่ง

คดีภายใต้อำนาจของ Small Claims Tribunals

คดีที่ยื่นฟ้องจะต้องเป็นคดีที่เป็นข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากสัญญาซื้อขายหรือสัญญาบริการ การละเมิดซึ่งเรียกค่าเสียหายต่อทรัพย์สิน เว้นแต่เป็นค่าเสียหายต่อทรัพย์สินที่เกิดจากอุบัติเหตุรถยนต์ หรือสัญญาเช่าซึ่งไม่เกิน 2 ปี และต้องเป็นคดีที่มีทุนทรัพย์ไม่เกิน 10,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือไม่เกิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์ หากคู่ความตกลงกันเป็นลายลักษณ์อักษรให้พิจารณาคดีในศาลนี้ได้ และมูลคดีที่เกิดขึ้นต้องไม่เกิน 1 ปี นับถึงวันฟ้อง⁵

กรณีคดีไม่อยู่ในเขตอำนาจ SCT จะต้องโอนคดีไปยังศาลที่มีเขตอำนาจเหนือข้อพิพาทนั้น⁶ และเมื่อฟ้องคดีต่อ SCT แล้ว จะฟ้องคดีต่อศาลอื่นอีกไม่ได้⁷

กระบวนการพิจารณา

โจทก์อาจยื่นฟ้องเป็นลายลักษณ์อักษรต่อ SCT หรือทางโทรศัพท์ก็ได้ คู่ความจะดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีเองโดยไม่มีทนายความ

SCT เน้นการใช้วิธีการไกล่เกลี่ย การพิจารณาจะแบ่งเป็น 2 รูปแบบ ในขั้นแรกเป็นรูปแบบการไกล่เกลี่ย ซึ่งเป็นบทบาทหลักของ SCT⁸ เมื่อมีการยื่นฟ้องคดีแล้ว จะมีการกำหนดวันให้คู่ความพบกับที่ปรึกษาซึ่งคือ Registrar หรือ Assistant Registrar เพื่อทำการไกล่เกลี่ยคดี การไกล่เกลี่ยในขั้นนี้อาจทำโดยทางโทรศัพท์ ทางวิดีโอโฟน หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ใด ๆ หากคดีตกลงกันได้ ในขั้นนี้ ศาลก็จะมีการ consent order หากคดีไม่อาจตกลงกันได้ ก็จะมีการกำหนดวันนัดพิจารณาคดี โดยผู้พิพากษาที่พิจารณาพิพากษาคดีจะเรียกว่า Referee⁹ ซึ่งก่อนการพิจารณาคดี Referee ก็จะพิจารณาคดีว่ามีแนวโน้มจะตกลงกันได้หรือไม่ ถ้าคดีตกลงกันได้ ในระหว่างพิจารณาคดีของ Referee ก็จะมีการออกคำสั่ง

Referee มีอำนาจในการควบคุมกระบวนการพิจารณา¹⁰ โดยอาจไม่ใช้กฎหมายลักษณะพยานทั่วไป¹¹ กระบวนการพิจารณาคดีไม่เป็นทางการ¹² และเป็นการพิจารณาโดยลับ¹³ คู่ความต้องดำเนินคดีเองเฉพาะบางกรณีเท่านั้นที่คู่ความอาจมีทนายความได้¹⁴

⁴ เป็นคำที่ใช้โดยมุ่งหมายให้เป็นทางการน้อยลง

⁵ มาตรา 5

⁶ มาตรา 7

⁷ มาตรา 6

⁸ มาตรา 12 “attempts to bring the parties to an agreed settlement”.

⁹ เป็นคำที่ใช้โดยมุ่งหมายให้เป็นทางการน้อยลง

¹⁰ มาตรา 30

ค่าธรรมเนียมในการยื่นฟ้อง

	ทุนทรัพย์ไม่เกิน 5,000	ทุนทรัพย์ไม่เกิน 10,000	ทุนทรัพย์ไม่เกิน 20,000
ผู้บริโภคร	10 เหรียญ	20 เหรียญ	ร้อยละ 1 ของทุนทรัพย์
ไม่ใช่ผู้บริโภคร	50 เหรียญ	100 เหรียญ	ร้อยละ 3 ของทุนทรัพย์

คำสั่งศาล

ศาลอาจมีคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- 1) คำสั่งให้ชำระเงินให้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง
- 2) คำสั่งให้ทำงานให้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง
- 3) คำสั่งให้ทำงานให้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งภายในระยะเวลาที่กำหนด หากไม่ปฏิบัติตาม ให้คู่ความฝ่ายนั้นชำระเงินให้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่ง
- 4) คำสั่งยกฟ้อง
- 5) คำสั่งอื่น ๆ เพื่อให้มีการปฏิบัติตามคำสั่งข้างต้น

การบังคับคดี

เช่นเดียวกับกระบวนการพิจารณาคดีแพ่งทั่วไป คู่ความที่ชนะคดีมีหน้าที่บังคับคดีตามคำสั่งของ SCT (order of the SCT) ซึ่งในขั้นนี้หากคู่ความไม่มีความชำนาญ อาจแต่งตั้งทนายความมาช่วยก็ได้

การอุทธรณ์

จะอุทธรณ์ได้เฉพาะข้อกฎหมาย หรือเมื่อคำสั่งของศาลเกินกว่าอำนาจที่จะทำได้ และจะต้องได้รับอนุญาตจาก District Court¹⁵

พระราชบัญญัติการระงับข้อพิพาทของชุมชน (Community Disputes Resolution Act (CDRA))

เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศเล็ก ๆ มีพื้นที่จำกัด และมีประชากรหลายเชื้อชาติ ประชาชนส่วนใหญ่อาศัยในสถานที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นแฟลตหรือคอนโดมิเนียม ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์โดย

¹¹ มาตรา 25(1), 25(3), 20(3)

¹² มาตรา 20(1)

¹³ มาตรา 24

¹⁴ มาตรา 23(3)

¹⁵ มาตรา 35

คณะกรรมการพัฒนาที่อยู่อาศัย (Housing Development Bureau) พยายามจัดให้สถานที่อยู่อาศัยแต่ละแห่งมีสัดส่วนของประชากรเชื้อชาติต่าง ๆ ในสัดส่วนที่เท่า ๆ กัน ในแฟลตหรือคอนโดมิเนียมแต่ละแห่งจึงมีทั้งชาวจีน ชาวมาเลย์ หรือชาวอินเดียอาศัยอยู่ร่วมกัน ซึ่งแต่ละเชื้อชาติจะมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน การที่ประชาชนต่างเชื้อชาติกันมาอยู่ร่วมกัน จึงอาจเกิดข้อพิพาทกันขึ้นได้ ข้อพิพาทที่มักเกิดขึ้นบ่อยมักได้แก่ การวางของเกะกะกีดขวางทางเดิน การทะเลาะกันเกี่ยวกับที่จอดรถ การตะโกนด่ากันด้วยคำหยาบคาย จุกการตรูปรบกวนเพื่อนบ้าน หรือการหุงต้มอาหารที่มีกลิ่นแรง เป็นต้น เมื่อเกิดข้อพิพาทขึ้น รัฐบาลสิงคโปร์สนับสนุนให้มีการไกล่เกลี่ยเพื่อระงับข้อพิพาทเพราะคูกรณีอยู่ในชุมชนเดียวกัน และจะต้องอาศัยอยู่ร่วมกัน มีความใกล้ชิด ต้องพบปะกันเป็นประจำ โดยมีองค์กรของรัฐที่ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท แต่บางครั้งก็ไม่อาจระงับข้อพิพาทได้ รัฐบาลสิงคโปร์เล็งเห็นปัญหานี้จึงบัญญัติพระราชบัญญัติการระงับข้อพิพาทชุมชนขึ้นเพื่อระงับข้อพิพาทชุมชนซึ่งไม่สามารถตกลงกันได้ โดยวิธีไกล่เกลี่ยเพื่อให้สังคมเกิดความสงบสุข โดยพระราชบัญญัตินี้บัญญัติให้มีคณะกรรมการระงับข้อพิพาทชุมชน (Community Disputes Resolution Tribunals: CDRT) และเรียกผู้ระงับข้อพิพาทว่า Tribunal ซึ่ง Tribunal ทำหน้าที่เช่นเดียวกับศาลในระงับข้อพิพาทระหว่างเพื่อนบ้าน ให้มีมาตรการต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นการสมานฉันท์ระหว่างชุมชน ศาลสามารถออกคำสั่งให้มีการไกล่เกลี่ยได้ ให้มีวิธีพิจารณาที่ง่าย รวดเร็วเพื่อให้ประชาชนสามารถขอให้ศาลระงับข้อพิพาทโดยไม่ต้องสิ้นเปลืองเงินทองในการว่าจ้างทนาย

พระราชบัญญัตินี้ผ่านรัฐสภาเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2015 และได้รับความยินยอมของประธานาธิบดีเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2015 ปัจจุบัน CDRT ยังจัดตั้งไม่แล้วเสร็จ โดย State Courts คาดว่าจะจัดตั้งเสร็จภายในไตรมาสที่ 3 ของปี 2015

โดยพระราชบัญญัตินี้มีลักษณะเฉพาะดังนี้

(1) กระบวนพิจารณาพิเศษและรวดเร็วเพื่อช่วยให้ประชาชนทั่วไปสามารถดำเนินคดีเองในศาลได้

เนื่องจากคู่ความมักจะดำเนินคดีเองโดยไม่มีทนายความ กระบวนพิจารณาจึงเป็นไปอย่างไม่เป็นทางการ ผู้พิพากษา¹⁶ มีบทบาทในการชี้นำการพิจารณา (judge-led) มากกว่าการพิจารณาคดีทั่วไป การพิจารณาจะกระทำโดยลับ (heard *in camera*) และไม่จำเป็นต้องใช้กฎหมายลักษณะพยานทั่วไป เช่น อาจารย์ฟังพยานบอกเล่าได้

(2) ประหยัดค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี

ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัตินี้จะต่ำกว่าการดำเนินคดีแพ่งทั่วไป เนื่องจากกระบวนพิจารณาเป็นไปอย่างรวดเร็วและไม่จำเป็นต้องใช้ทนายความ เว้นแต่คู่ความจะตกลงกันให้มีทนายความและศาลเห็นสมควรอนุญาตให้มีทนายความได้

(3) บุคคลที่สามอาจเข้าเป็นตัวแทนคู่ความได้ในบางกรณี

¹⁶ ผู้ที่พิจารณาคดีตามพระราชบัญญัตินี้มีทั้งที่เรียกว่า Community Disputes Resolution Tribunals ซึ่งทำการพิจารณาคดีและอาจมีคำสั่งศาลตามมาตรา 5(1) และคำสั่งพิเศษของศาลตามมาตรา 6(2) และผู้พิพากษา ใน Magistrate's Court ซึ่งพิจารณาคดีเมื่อจำเป็นไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลหรือคำสั่งพิเศษของศาล บทความนี้จึงใช้คำว่า ผู้พิพากษาในทั้งสองความหมาย

กรณีและผู้เสียหายเป็นผู้เยาว์ ผู้สูงอายุ อ่านหนังสือไม่ได้ หรือป่วยทางกายหรือทางจิต เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้รับการเยียวยาทางศาล บุคคลที่สามารถเข้าเป็นตัวแทนคู่ความได้

(4) เขตอำนาจของ CDRT : ค่าเสียหายที่เรียกร้องต้องไม่เกิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์
CDRT จะพิจารณาคดีได้เฉพาะคดีที่โจทก์เรียกค่าเสียหายไม่เกิน 20,000 เหรียญสิงคโปร์ เนื่องจากไม่ต้องการให้ CDRT พิจารณาคดีที่มีข้อยุ่งยาก ประเด็นซับซ้อนหรือโจทก์เรียกค่าเสียหายจำนวนมาก

(5) เขตอำนาจของ CDRT : ต้องเป็นคดีที่มูลคดีเกิดขึ้นไม่เกิน 2 ปี
CDRT จะไม่พิจารณาคดีที่มูลคดีเกิดขึ้นเกิน 2 ปี ทั้งนี้เพื่อให้คู่ความพยายามที่จะระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นโดยเร็ว ซึ่งอาจโดยการไกล่เกลี่ยก่อนฟ้องคดีต่อศาลก็ได้

พระราชบัญญัตินี้มี 4 ส่วน (Part) 35 มาตรา (Section) โดยมีสาระสำคัญดังนี้

ความหมายของคำว่า “เพื่อนบ้านจำเลย”

พระราชบัญญัตินี้กำหนดขอบเขตของผู้เสียหายซึ่งจะฟ้องคดีได้ต้องเป็น “เพื่อนบ้านจำเลย” โดยมาตรา 4(4) นิยามคำว่า “เพื่อนบ้านจำเลย” ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งอาศัยอยู่โดยชอบด้วยกฎหมายในสถานที่อยู่อาศัย(place of residence)¹⁷ (a) ซึ่งเป็นอาคารเดียวกับจำเลย (respondent) หรือ (b) ซึ่งอยู่ภายในระยะหนึ่งร้อยเมตรจากสถานที่อยู่อาศัยของจำเลย แต่ไม่รวมถึงบุคคลซึ่งอาศัยอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยเดียวกับผู้จำเลย ดังนั้น กรณีที่โจทก์กับจำเลยอาศัยอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยเดียวกันแต่คนละห้องจะไม่อยู่ความหมายตามพระราชบัญญัตินี้ ระยะหนึ่งร้อยเมตรจากสถานที่อยู่อาศัยข้างต้นให้วัดจากอาณาเขตภายนอกอาคารของสถานที่อยู่อาศัยหนึ่งไปยังอีกสถานที่อยู่อาศัยหนึ่ง¹⁸

การละเมิดโดยการรบกวนการครอบครองหรือการใช้สถานที่อยู่อาศัยโดยสงบสุขของเพื่อนบ้าน

กรณีใดที่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิในการอยู่อาศัยซึ่งเพื่อนบ้านจำเลยมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้ มีบัญญัติไว้ในมาตรา 4(2) โดยมาตรา 4(2) บัญญัติถึงการกระทำละเมิดต่อเพื่อนบ้านไว้ว่า หมายถึง การกระทำหรือละเว้นกระทำของจำเลยซึ่งก่อให้เกิดการรบกวนการครอบครองหรือการใช้สถานที่อยู่อาศัยโดยสงบสุขของเพื่อนบ้านรวมถึง (แต่ไม่จำกัดเพียง) การกระทำความดังต่อไปนี้

- (a) ก่อให้เกิดเสียงดัง กลิ่น คว้น แสง หรือการสั่นสะเทือนเกินสมควร
- (b) ทิ้งขยะที่หรือบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน
- (c) กีดขวางสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้านโดยการวางสิ่งของหรือวัตถุหรือโดยวิธีการอื่นใดในสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน
- (d) รบกวนเพื่อนบ้านหรือยุ่งเกี่ยวกับสังหาริมทรัพย์ของเพื่อนบ้านในที่หรือบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน

¹⁷ ตามมาตรา 3 หมายถึง บ้าน แพลต อพาร์ทเมนต์ หรือที่พักอาศัยอื่นใดซึ่งใช้เพื่อการอยู่อาศัย

¹⁸ มาตรา 4(5)

- (e) สอดส่องเพื่อนบ้านหรือสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน โดยการสอดส่องกระทำที่หรือบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน
- (f) บุกรุกสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน
- (g) ปลอมให้สัตว์เลี้ยงของหรือที่อยู่ภายใต้การควบคุมของจำเลยเข้าไปในสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน หรือปลอมให้สัตว์เลี้ยงดังกล่าวทำให้เกิดเสียงดังหรือกลิ่นเหม็นเกินไป หรือปลอมให้สัตว์เลี้ยงดังกล่าวถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะที่หรือบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่อยู่อาศัยของเพื่อนบ้าน

คำสั่งศาล

เมื่อศาลเห็นว่าคดีมีมูลให้เชื่อได้ว่า (satisfied with a balance of probabilities) จำเลยกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4 และเห็นว่าเหตุสมควรและยุติธรรม ศาลอาจมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ก็ได้

- (a) คำสั่งให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหาย
- (b) คำสั่งคุ้มครองชั่วคราว
- (c) คำสั่งให้จำเลยกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (d) คำสั่งให้จำเลยขอโทษเพื่อนบ้าน โดยจะให้กระทำในรูปแบบใดตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้
- (e) คำสั่งใด ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้คำสั่งข้างต้นของศาลมีผลใช้บังคับได้¹⁹

อย่างไรก็ตาม การที่ศาลจะมีคำสั่งให้จำเลยกระทำการอย่างใด ๆ ข้างต้น มาตรา 5(2) บัญญัติให้ศาลคำนึงถึง

- (a) ผลกระทบของคำสั่งดังกล่าวต่อ
 - (i) จำเลย
 - (ii) บุคคลใด ๆ ที่อาศัยอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยเดียวกับจำเลยในขณะที่ศาลมีคำสั่งดังกล่าว และ
 - (iii) บุคคลอื่น ๆ ที่อาจได้รับผลกระทบจากคำสั่งของศาลดังกล่าวด้วย
- (b) การดำรงชีวิตประจำวันในสังคมปกติซึ่งวิญญูชนที่อาศัยอยู่ในสิงคโปร์สามารถทนได้ และ
- (c) ปัจจัยอื่น ๆ ตามแต่ศาลเห็นสมควร

บทลงโทษจำเลยที่ฝ่าฝืนคำสั่งศาล

¹⁹ มาตรา 5(1)

กรณีที่ผู้จำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลตามมาตรา 5(1) คู่ความซึ่งได้ประโยชน์จากคำสั่งศาลดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อศาลที่เกี่ยวข้อง²⁰ ขอให้จำเลยปฏิบัติตามคำสั่งศาลดังกล่าวได้²¹ ศาลใด ๆ (ศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์) อาจมีคำสั่งพิเศษ (special direction) ให้จำเลยปฏิบัติตามคำสั่งศาลตามมาตรา 5(1) ดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อเชื่อว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวโดยไม่มีเหตุสมควร²² กรณีที่ศาลมีคำสั่งพิเศษ ศาลอาจสั่งให้บุคคลใดเข้าทำสัญญาประกันเพื่อให้จำเลยปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวก็ได้²³ กรณีที่ศาลสั่งให้บุคคลใดเข้าทำสัญญาประกัน หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจกำหนดให้เงื่อนไขหรือคำสั่งใด ๆ (directions) เป็นส่วนหนึ่งของสัญญาประกันเพื่อให้จำเลยตามคำสั่งดังกล่าวตามมาตรา 5(1) ด้วยก็ได้²⁴ แต่ศาลต้องให้โอกาสผู้เข้าทำสัญญาประกันแถลงต่อศาลด้วย²⁵ เว้นแต่ผู้เข้าทำสัญญาประกันไม่มาศาลโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลจะไม่ฟังคำแถลงของผู้เข้าทำสัญญาประกันก็ได้²⁶ ผู้ใดซึ่งศาลมีคำสั่งให้เข้าทำสัญญาประกันไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ผู้ผู้นั้นมีความผิดทางอาญาและต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสิงคโปร์²⁷ แต่ผู้นั้นไม่ต้องถูกลงโทษฐานละเมิดอำนาจศาล²⁸ และหากศาลลงโทษผู้นั้นฐานละเมิดอำนาจศาลแล้ว ศาลก็ไม่อาจลงโทษผู้นั้นฐานไม่เข้าทำสัญญาประกันตามคำสั่งศาลได้²⁹

บทลงโทษผู้ถูกร้องเรียนที่ฝ่าฝืนคำสั่งพิเศษของศาล

กรณีที่จำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพิเศษของศาลโดยไม่มีเหตุอันสมควร มาตรา 7 บัญญัติให้จำเลยมีความผิดทางอาญาและต้องระวางโทษ

(a) ปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และ

(b) หากผู้นั้นยังคงกระทำความผิดต่อไป ผู้นั้นต้องโทษปรับไม่เกินวันละ 1,000 เหรียญสิงคโปร์ แต่เมื่อรวมโทษปรับทั้งหมดแล้วต้องไม่เกิน 10,000 เหรียญสิงคโปร์³⁰

จำเลยซึ่งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลหรือคำสั่งพิเศษของศาล ไม่อาจอ้างเหตุใด ๆ ขึ้นต่อสู้ว่าศาลที่มีคำสั่งตามมาตรา 5 หรือศาลที่มีคำสั่งพิเศษไม่ควรมีคำสั่งเช่นนั้น³¹ นอกจากนี้ เมื่อศาล

²⁰ มาตรา 6(10) บัญญัติให้หมายถึงศาลชั้นต้นซึ่งพิจารณาคดีตามมาตรา 4 หรือศาลซึ่งเทียบเท่า

²¹ มาตรา 6(1)

²² มาตรา 6(2)

²³ มาตรา 6(3)

²⁴ มาตรา 6(4)

²⁵ มาตรา 6(5)

²⁶ มาตรา 6(6)

²⁷ มาตรา 6(7)

²⁸ มาตรา 6(8)

²⁹ มาตรา 6(9)

³⁰ มาตรา 7(1)

ลงโทษจำเลยฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพิเศษของศาลแล้ว จะลงโทษจำเลยที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลหรือคำสั่งพิเศษของศาลฐานละเมิดอำนาจศาลอีกไม่ได้³² และหากศาลลงโทษจำเลยฐานละเมิดอำนาจศาลแล้ว ก็จะลงโทษจำเลยตามมาตรา 7(1) อีกไม่ได้เช่นกัน³³

มีข้อสังเกตประการหนึ่งว่า มาตรา 8 บัญญัติไม่ให้นำมามาตรา 6 มาใช้กับกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหาย จึงหมายความว่า หากศาลมีคำสั่งตามมาตรา 5(1)(a) ให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแล้ว แม้จำเลยจะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลก็จะมีคำสั่งพิเศษไม่ได้

คำสั่งให้ขับไล่จำเลยออกจากสถานที่อยู่อาศัย (Exclusion order)

กรณีที่จำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพิเศษของศาล คู่ความซึ่งได้ประโยชน์จากคำสั่งพิเศษของศาลดังกล่าว อาจยื่นคำร้องต่อศาล³⁴ ขอให้ขับไล่จำเลยออกจากสถานที่อยู่อาศัย³⁵ ศาลจะมีคำสั่งให้ขับไล่จำเลยออกจากสถานที่อยู่อาศัยต่อเมื่อศาลเห็นว่าจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพิเศษของศาลโดยไม่มีเหตุสมควร และการมีคำสั่งให้ขับไล่จำเลยดังกล่าวมีเหตุสมควรและยุติธรรมที่จะกระทำได้³⁶ ศาลอาจกำหนดเงื่อนไขบางอย่างใดในคำสั่งให้ขับไล่จำเลยตามที่เห็นสมควรก็ได้³⁷ อย่างไรก็ตามที่ถือว่าเป็นกรณีที่มีเหตุสมควรและยุติธรรมก็เป็นไปทำนองเดียวกับกรณีตามมาตรา 5(2) คือศาลต้องคำนึงถึงผลกระทบของคำสั่งดังกล่าวต่อจำเลย บุคคลใด ๆ ที่อาศัยอยู่ในสถานที่อยู่อาศัยเดียวกับจำเลยในขณะที่ศาลมีคำสั่งดังกล่าว และบุคคลอื่น ๆ ที่อาจได้รับผลกระทบจากคำสั่งของศาลดังกล่าวด้วย กับปัจจัยอื่น ๆ ตามแต่ศาลเห็นสมควร³⁸

กรณีที่จำเลยไม่ออกไปจากสถานที่อยู่อาศัยตามคำสั่งให้ขับไล่ของศาล

กรณีที่จำเลยไม่ออกไปจากสถานที่อยู่อาศัยตามคำสั่งให้ขับไล่ของศาลโดยไม่มีเหตุสมควรจำเลยมีความผิดทางอาญาและต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากผู้นั้นยังคงกระทำผิดต่อไป ผู้นั้นต้องโทษปรับไม่เกินวันละ 1,000 เหรียญสิงคโปร์ แต่เมื่อรวมโทษปรับทั้งหมดแล้วต้องไม่เกิน 10,000 เหรียญสิงคโปร์³⁹ แต่การที่จำเลยไม่ออกจากสถานที่อยู่อาศัยไม่มีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล⁴⁰ และหากศาลลงโทษจำเลยฐาน

³¹ มาตรา 7(2)

³² มาตรา 7(3)

³³ มาตรา 7(4)

³⁴ ตามมาตรา 9(5) หมายถึง ศาลที่พิจารณามีคำสั่งพิเศษของศาลเป็นศาลแรก

³⁵ มาตรา 9(1)

³⁶ มาตรา 9(2)

³⁷ มาตรา 9(3)

³⁸ มาตรา 9(4)

³⁹ มาตรา 10(1)

⁴⁰ มาตรา 10(2)

ละเมิดอำนาจศาลเพราะการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้ขับไล่จำเลย จำเลยก็ไม่มีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลอีก⁴¹

การบังคับตามคำสั่งของ CDRT โดยสรุป

หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลตามมาตรา 5(1) โจทก์อาจยื่นคำร้องตามมาตรา 6(1) ต่อ CDRT ขอให้ศาลคำสั่งพิเศษ⁴²สั่งให้จำเลยปฏิบัติตามคำสั่งศาลตามมาตรา 5(1) หลังจากศาลมีคำสั่งพิเศษแล้ว หากจำเลยยังคงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลตามมาตรา 5(1) โจทก์อาจยื่นฟ้องต่อ Magistrate's Court ซึ่ง Magistrate's Court อาจพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดและปรับจำเลยไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกจำเลยไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือโจทก์อาจยื่นคำร้องต่อ CDRT ขอให้คำสั่งขับไล่จำเลยออกจากสถานที่อยู่อาศัย

การบอกเลิกสัญญาเช่า

กรณีที่จำเลยไม่ยอมออกจากสถานที่อยู่อาศัยตามคำสั่งศาล และผู้เช่าทำสัญญาประกันตามมาตรา 6(3) เป็นผู้ให้จำเลยเช่าสถานที่อยู่อาศัย มาตรา 11 บัญญัติให้ผู้เช่าดังกล่าวอาจมีหนังสือบอกเลิกสัญญาเช่ากับจำเลยได้⁴³ และผู้ให้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเลิกสัญญาดังกล่าว⁴⁴

คำสั่งชุมชน (Community Order)

นอกจากศาลจะลงโทษจำเลยตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6 มาตรา 7 หรือมาตรา 10 มาตรา 12 บัญญัติให้ศาลอาจมีคำสั่งชุมชน (Community Order) ได้ เช่น อาจมีคำสั่งให้จำเลยไปรับการเยียวยา (mandatory treatment) รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ทุกวัน (Daily report) หรืออาจคุมขังระยะสั้น (short detention) ได้

การอุทธรณ์

การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งจะทำได้เฉพาะกรณีอุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมาย และกรณีอุทธรณ์ว่าคดีไม่อยู่ในอำนาจของศาล และจะต้องได้รับอนุญาตจากศาลที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น คำสั่งของศาลที่อนุญาตหรือไม่อนุญาตให้อุทธรณ์เป็นที่สุด

⁴¹ มาตรา 10(3)

⁴² ตามมาตรา 6(2)

⁴³ มาตรา 11(3) บัญญัติให้ผู้เช่ามีสิทธิบอกเลิกสัญญาเช่าได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงข้อตกลงตามสัญญาหรือกฎหมายอื่น ๆ แต่ต้องเป็นการบอกเลิกสัญญาเช่าโดยชอบด้วยกฎหมายตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 11(2) ต้องทำเป็นหนังสือและต้องระบุวันที่ผู้ให้เช่าจะเข้าครอบครองสถานที่อยู่อาศัยดังกล่าว แต่ทั้งนี้ต้องไม่น้อยกว่า 14 นับแต่วันที่จำเลยได้รับหนังสือดังกล่าว

⁴⁴ มาตรา 11(4)

พระราชบัญญัติป้องกันจากการรบกวน (Protection from Harassment Act (POHA))

พระราชบัญญัตินี้ผ่านรัฐสภาเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2014 และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2014 โดย State Courts ได้จัดให้มีเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับการฝึกฝนมาให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายที่มาจาก เนื่องจากคดีที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้เสียหายที่มาจากมักไม่มีทนายความมาด้วยและมักอยู่ในภาวะเศร้าโศกเสียใจ

พระราชบัญญัตินี้มีลักษณะพิเศษคือ ให้ความคุ้มครองผู้เสียหายจากการกระทำต่าง ๆ ที่เป็นการรบกวนหรือการกระทำอื่นใดที่เป็นความประพฤติที่ขัดต่อสังคม เช่น การรบกวนในที่ทำงาน (workplace harassment) การรบกวนทางเพศ (sexual harassment) การคุกคามในโรงเรียน (school bullying) การคุกคามในโลกไซเบอร์ (cyber bullying) และบัญญัติความผิดฐานใหม่ขึ้นคือ ความผิดฐานเฝ้าติดตามโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (unlawful stalking) บัญญัติให้รวมถึงการรบกวนทางกายภาพและการรบกวนผ่านทางอินเทอร์เน็ต (online harassment) หรือผ่านเครื่องมือติดต่อสื่อสารใด (telecommunication devices) ทำให้แก้ปัญหาความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความผิดในการรบกวนทางอินเทอร์เน็ต บัญญัติให้ความคุ้มครองแก่เจ้าพนักงานของรัฐและผู้ให้บริการแก่สาธารณะ (public servants and public service worker) เช่น ผู้ให้บริการด้านสุขภาพ (health care workers) ผู้ให้บริการด้านการคมนาคม (transport worker) บัญญัติยกเลิกความรับผิดทางการกระทำละเมิดโดยการรบกวนซึ่งเดิมเป็นความรับผิดใน common law (common law tort) และบัญญัติให้เป็นความรับผิดทางละเมิดโดยพระราชบัญญัติ (statutory tort) แทน⁴⁵ ทำให้ผู้เสียหายสามารถฟ้องคดีแพ่งเรียกค่าเสียหายจากผู้กระทำผิดได้ โดยมีการเยียวยาทั้งทางแพ่ง ได้แก่ การชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่ง⁴⁶ โดยผู้เสียหายจากการถูกรบกวนอาจฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ที่ทำให้เกิดความผิดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือศาลอาจมีคำสั่งทางแพ่ง โดยผู้เสียหายจากการถูกรบกวนยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครอง⁴⁷ (protection order : PO) ได้ และกรณีที่จำเป็นเร่งด่วน อาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครอง⁴⁸ ฉุกเฉิน (expedited protection order : EPO) ซึ่งคุ้มครองเป็นระยะเวลา 28 วัน หรือจนกว่าจะถึงวันนัดพิจารณานัดต่อไป คำสั่งคุ้มครองหรือคำสั่งคุ้มครองฉุกเฉินอาจสั่งให้ผู้รบกวนหยุดการกระทำที่ก่อให้เกิดการรบกวนหรือลบข้อความหรือสิ่งตีพิมพ์ใดที่เป็นการรบกวนออกไป การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองหรือคำสั่งคุ้มครองฉุกเฉินเป็นความผิดอาญาและมีโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีที่การรบกวนเป็นการตีพิมพ์

⁴⁵ ตามมาตรา 11

⁴⁶ มาตรา 11 (2) บัญญัติให้ศาลอาจพิพากษาให้จำเลยใช้ค่าเสียหายได้ เมื่อศาลเชื่อว่าจำเลยกระทำละเมิดตามมาตราดังกล่าว และเมื่อพิจารณาถึงเหตุแวดล้อมทุกอย่างแล้วเชื่อว่ามิเหตุสมควรและยุติธรรม

⁴⁷ ตามมาตรา 12 เช่น ห้ามจำเลยกระทำการใดต่อผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องใด ๆ ตามที่สั่งไว้ ห้ามจำเลยหรือบุคคลใดกระทำการพิมพ์เผยแพร่ที่คุกคามผู้เสียหาย ให้จำเลยหรือผู้เสียหายไปปรึกษาหรือไกล่เกลี่ยคดีโดยหน่วยงานที่ศาลเห็นสมควร หรือมีคำสั่งใด ๆ ให้ปฏิบัติตามคำสั่งที่ศาลสั่งอย่างเหมาะสม

⁴⁸ มาตรา 13 ศาลอาจมีคำสั่งเมื่อมีพยานหลักฐานเบื้องต้นให้เห็นว่าจำเลยกระทำการละเมิดตามมาตรา 3 มาตรา 4 มาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 และมีแนวโน้มว่าหากจำเลยจะกระทำละเมิดต่อไป และหากการกระทำละเมิดยังคงมีต่อไป จะก่อให้เกิดผลเสียต่อการดำรงชีวิตของผู้เสียหาย และมีเหตุสมควรและยุติธรรมที่จะมีคำสั่งคุ้มครองฉุกเฉิน

ข้อความซึ่งไม่เป็นความจริง ผู้เสียหายอาจยื่นคำร้องขอให้สั่งให้หยุดตีพิมพ์ (non-publication order) ก็ได้ บัญญัติให้มีการเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำในมาตรา 8 นอกจากนี้ ยังบัญญัติให้ศาลอาจใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งชุมชน (Community Orders) เช่น Mandatory Treatment Order, day reporting order, short detention order

ส่วนการเยียวยาทางอาญา ได้แก่ ลงโทษทางอาญา โดยผู้เสียหายอาจยื่นคำร้องที่เรียกว่า Magistrate's Complaint หรือที่เรียกสั้น ๆ ว่า Mag Com ต่อ Magistrate's Court โดยยื่นผ่านงานรับคำร้องภายใต้พระราชบัญญัตินี้ (specialized counters for handling applications under the Act) ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีโทษจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ กรณีที่จำเลยเคยต้องโทษมาแล้ว ศาลอาจลงโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 10,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ ดังนั้น โจทก์จึงอาจฟ้องคดีเป็นคดีแพ่งและ/หรือคดีอาญาก็ได้

ส่วนในการพิจารณาคดี ศาลอาจสั่งให้ไกล่เกลี่ยคดีหรือให้ความคุ้มครองที่ปรึกษา เพื่อให้ข้อพิพาทระงับลงอย่างสันติในขั้นตอนใดของการพิจารณาก็ได้ และศาลจะกำหนดวันนัดพิจารณาคดีเฉพาะเมื่อศาลเห็นว่าไม่อาจระงับข้อพิพาทโดยการไกล่เกลี่ยหรือให้คำปรึกษาได้แล้วเท่านั้น

พระราชบัญญัตินี้บัญญัติถึงการกระทำที่เป็นความผิดทางอาญาไว้ในมาตรา 3 ถึงมาตรา 7 และบัญญัติไว้ในมาตรา 10 ให้การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองและคำสั่งคุ้มครองฉุกเฉินเป็นความผิดอาญาด้วย โดยมาตรา 3 บัญญัติถึงกรณีความผิดเกิดจากการที่ผู้กระทำเจตนาที่จะก่อให้เกิดการรบกวนความตกใจกลัว หรือความเสียใจโศกเศร้าแก่ผู้อื่น มาตรา 4 บัญญัติถึงกรณีความผิดเกิดจากการที่ผู้กระทำใช้ถ้อยคำหรือพฤติกรรมใด หรือใช้การสื่อสารซึ่งเป็นการการคุกคาม ช่มชู้ หรือดูถูก ที่อาจก่อให้เกิดผู้ได้ยิน ได้เห็น หรือได้รับรู้เข้าใจว่าเป็นการคุกคาม ช่มชู้ หรือดูถูก (ผู้กระทำไม่มีเจตนา) มาตรา 5 บัญญัติถึงกรณีความผิดเกิดจากการที่ผู้กระทำใช้ถ้อยคำหรือแสดงอาการหรือใช้การสื่อสารใดอันเป็นการคุกคาม ช่มชู้ หรือดูถูกผู้เสียหายโดยเจตนาก่อให้เกิดผู้เสียหายเชื่อว่าจะมีผู้ใช้ความรุนแรงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อผู้เสียหายหรือผู้อื่น หรือก่อให้เกิดผู้เสียหายหรือผู้ใดใช้ความรุนแรงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อผู้อื่น มาตรา 6 บัญญัติถึงกรณีความผิดเกิดจากการที่ผู้กระทำใช้ข้อความหรือแสดงอาการใดหรือใช้การสื่อสารใดอันเป็นการไม่เหมาะสม คุกคาม ช่มชู้ หรือดูถูกต่อเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ และมาตรา 7 บัญญัติถึงความผิดฐานเฝ้าติดตามผู้อื่น โดยความผิดในแต่ละมาตรามีรายละเอียดที่สำคัญดังนี้

เจตนาที่จะก่อให้เกิดการรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียใจโศกเศร้า

มาตรา 3 (1) ห้ามมิให้บุคคลใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้โดยเจตนาก่อให้เกิดการรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียใจโศกเศร้าแก่บุคคลอื่น

(a) ใช้ถ้อยคำหรือแสดงอาการใดที่เป็นการคุกคาม ช่มชู้ หรือดูถูก หรือ

(b) ใช้การสื่อสาร⁴⁹ ที่เป็นการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูก

ซึ่งก่อให้เกิดการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูกแก่ผู้อื่นหรือผู้หนึ่งผู้ใด (ผู้เสียหาย)

(2) ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 8⁵⁰ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(3) ในการดำเนินคดีตามอนุมาตรา 3 จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า การกระทำของตนมีเหตุสมควร

ตัวอย่างมาตรานี้เช่น

(a) ก และ ข เป็นผู้ร่วมงานกัน ในที่ทำงาน ก พูดบอกรายงานเกี่ยวกับผู้ร่วมงานคนอื่นว่า ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับ ข โดย ก รู้อยู่แล้วว่า ข อยู่ในระยะห่างที่ได้ยินได้และ ก ตั้งใจให้ ข เสียใจ ข ได้ยินแล้วเกิดความเสียใจ ก มีความผิดตามมาตรานี้

(b) ก เขียนจดหมายซึ่งมีข้อความข่มขู่ ข และตั้งใจจะส่งไปให้ ข แต่เปลี่ยนใจไม่ส่งและทิ้งจดหมายไป ข มาพบจดหมายดังกล่าวและเกิดความตกใจกลัว ก ไม่ผิดตามมาตรานี้เพราะไม่มีเหตุที่จะทำให้ ก รู้ว่า ข จะเห็นจดหมายดังกล่าว

การรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียใจโศกเศร้า

มาตรา 4 (1) ห้ามมิให้ผู้ใดโดยวิธีใด

(a) ใช้ถ้อยคำหรือแสดงอาการใดที่เป็นการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูก หรือ

(b) ใช้การสื่อสารที่เป็นการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูก

ซึ่งอาจทำให้ผู้อื่น (ในมาตรานี้หมายถึงผู้เสียหาย) ได้ยิน ได้เห็น หรือได้รับรู้ เข้าใจว่าเป็นการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูก

(2) ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 8 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์

(3) ในการดำเนินคดีตามอนุมาตรา 2 จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบหากพิสูจน์ได้ว่า

(a) ไม่มีเหตุให้จำเลยเชื่อว่าผู้เสียหายจะได้ยิน หรือได้เห็น หรือได้รับรู้ โดยวิธีใดถึงถ้อยคำหรืออาการที่ใช้หรือการสื่อสารดังกล่าวของตน หรือ

(b) การกระทำของจำเลยมีเหตุสมควร

ตัวอย่าง

ก และ ข เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกัน ก โพสต์ข้อความประณาม ข อย่างหยาบคายบนเว็บไซต์ซึ่งเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนสามารถเข้าถึงได้ เพื่อนร่วมชั้นเรียนคนหนึ่งแสดงข้อความที่ปรากฏบนเว็บไซต์ดังกล่าวแก่ ข ทำให้ ข เสียใจ ก มีความผิดตามมาตรานี้

ความกลัวหรือการก่อให้เกิดความรุนแรง

⁴⁹ มาตรา 2 บัญญัติให้การสื่อสารตามพระราชบัญญัตินี้ หมายถึง ถ้อยคำ ภาพ ข้อความ การแสดงออก สัญลักษณ์ หรือ other representation ซึ่งอาจได้ยิน ได้เห็น หรือได้รับรู้โดยผู้อื่น

⁵⁰ มาตรา 8 เป็นมาตราที่บัญญัติให้เพิ่มโทษแก่จำเลย กรณีจำเลยกลับมาก่อทำความผิดอีก

มาตรา 5 (1) ห้ามมิให้ผู้ใดโดยวิธีการใดใช้ถ้อยคำหรือแสดงอาการใดอันเป็นการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูก หรือใช้การสื่อสารซึ่งเป็นการคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูกผู้อื่น (ในมาตรานี้หมายถึงผู้เสียหาย) ไม่ว่า

(a) โดยเจตนา

(i) ก่อให้ผู้เสียหายเชื่อว่าจะมีผู้ใช้ความรุนแรงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อผู้เสียหายหรือผู้อื่น หรือ

(ii) ก่อให้ผู้เสียหายหรือผู้ใดใช้ความรุนแรงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อผู้อื่น

(b) และโดยการกระทำเช่นนั้น

(iii) เป็นไปได้ที่ผู้เสียหายจะเชื่อว่ามีการใช้ความรุนแรงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามอนุมาตรา (a)(i) หรือ

(iv) เป็นไปได้ที่จะเกิดการใช้ความรุนแรงตามที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา (a)(ii) ขึ้น

(2) ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ภายใต้มาตรา 8

(3) ในการดำเนินคดีตามอนุมาตรา (2) จำเลยไม่ต้องรับพิตหากพิสูจน์ได้ว่า

(a) เกี่ยวกับการฝ่าฝืนตามอนุมาตรา (1)(b) ไม่มีเหตุที่จะทำให้จำเลยเชื่อว่าผู้เสียหายจะได้ยิน ได้เห็น หรือได้รับรู้โดยวิธีใดถึงถ้อยคำหรืออาการแสดงที่ใช้หรือการสื่อสารดังกล่าวของตน หรือ

(b) การกระทำของตนมีเหตุสมควร

การคุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูกเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างของรัฐ

มาตรา 6 (1) ห้ามมิให้ผู้ใดโดยวิธีการใด

(a) ใช้ข้อความหรือแสดงอาการใดอันเป็นการไม่เหมาะสม คุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูก หรือ

(b) ใช้การสื่อสารใดอันเป็นการไม่เหมาะสม คุกคาม ข่มขู่ หรือดูถูกต่อเจ้าหน้าที่หรือหรือลูกจ้างของรัฐ (ในมาตรานี้หมายถึงผู้เสียหาย) ในการปฏิบัติการตามหน้าที่

(2) การกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ จะต้องเป็นการกระทำที่ผู้กระทำรู้หรือควรจะรู้ว่าผู้เสียหายกระทำการตามหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานของรัฐ

(3) ผู้ใดฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ภายใต้มาตรา 8

(4) ในการดำเนินคดีตามอนุมาตรา 3 จำเลยไม่ต้องรับพิตหากพิสูจน์ได้ว่า

- (a) ไม่มีเหตุที่จะทำให้จำเลยเชื่อว่าผู้เสียหายจะได้ยิน ได้เห็น หรือได้รับรู้โดยวิธีใดถึงถ้อยคำหรือพฤติกรรมที่ใช้หรือการสื่อสารดังกล่าวของตน หรือ
- (b) การกระทำของตนมีเหตุสมควร

การเฝ้าติดตามโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (unlawful stalking)

มาตรา 7 บัญญัติ

- (1) ห้ามมิให้ผู้ใดเฝ้าติดตามผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- (2) ภายใต้อนุมาตรา 7 ผู้ใด (ในมาตรานี้หมายถึงจำเลย) กระทำความผิดฐานเฝ้าติดตามผู้อื่น (ในมาตรานี้หมายถึงผู้เสียหาย) โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถ้าการกระทำดังกล่าว
 - (a) เป็นการกระทำหรือละเว้นกระทำเกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตาม
 - (b) ก่อให้เกิดการรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียหายต่อเสรีภาพของผู้เสียหาย และ
 - (c) จำเลยตั้งใจก่อให้เกิดการรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียหายต่อเสรีภาพของผู้เสียหาย หรือรู้หรือควรรู้ว่าน่าจะก่อให้เกิดการรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียหายต่อเสรีภาพของผู้เสียหาย
- (3) ตัวอย่างที่เป็นการกระทำหรือละเว้นกระทำเกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตาม
 - (a) ติดตามผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย
 - (b) กระทำการสื่อสารหรือพยายามกระทำการสื่อสารโดยวิธีใด
 - (i) ต่อผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย
 - (ii) ซึ่งเกี่ยวข้องหรือมีวัตถุประสงค์ให้เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย
 - (iii) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้เริ่มจาก
 - (c) เข้าไปหรือเตร็ดเตร่ในสถานที่ใด (ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ส่วนบุคคลหรือสถานที่สาธารณะ) ภายนอกหรือใกล้กับสถานที่อยู่อาศัยหรือสถานที่ประกอบธุรกิจของผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือสถานที่อื่นใดซึ่งผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่เป็นประจำ
 - (d) แทรกแซงเข้าไปเกี่ยวข้อง (interfere) ทรัพย์สินซึ่งอยู่ในครอบครองของผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย (ไม่ว่าจำเลยจะมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกัทรัพย์สินนั้นหรือไม่ก็ตาม)
 - (e) ให้หรือส่งวัตถุสิ่งของ (material) แก่ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย หรือวางวัตถุสิ่งของในที่ที่ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายอาจพบได้เห็นให้ความสนใจได้
 - (f) คอยสอดส่อง ผู้เสียหายหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย (surveillance)

ตัวอย่างการกระทำเฝ้าติดตาม

- (a) ก ส่งอีเมลล์ ข ไปหา ข ซึ่งเป็นลูกน้องซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยในอีเมลล์วิจารณ์รูปร่างของ ข
- (b) ก ส่งดอกไม้ไปให้ ข ทุกวัน แม้ว่า ข จะขอร้องให้หยุดส่งดอกไม้มาให้ ข ก็ตาม
- (c) ก เผยแพร่ภาพถ่ายของ ข ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนกับ ก ซ้ำ ๆ ให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนอื่นเห็น

(4) การกระทำตามอนุมาตรา 2(c) จะต้องเป็นการกระทำที่จำเลยควรรู้ว่า จะก่อให้เกิดผู้เสียหายเกิดความรู้สึกถูกรบกวน ตกใจกลัว หรือเศร้าโศกเสียใจ โดยใช้มาตรฐานวิญญูชนซึ่งอยู่ในภาวะเช่นนั้นจะรู้สึกเช่นเดียวกับผู้เสียหาย

(5) ในการพิจารณาว่าการกระทำใดน่าจะทำให้เกิดการรบกวน ความตกใจกลัว หรือความเสียใจโศกเศร้า ศาลจะพิจารณาถึงปัจจัยดังต่อไปนี้

- (a) จำนวนครั้งของการกระทำหรือดเว้นกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตามดังกล่าว
 - (b) ความถี่และระยะเวลาของการกระทำหรือดเว้นกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตามดังกล่าว
 - (c) ลักษณะแห่งการกระทำหรือดเว้นกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตามดังกล่าว
 - (d) พฤติการณ์แห่งการกระทำหรือดเว้นกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตามดังกล่าว
 - (e) การกระทำหรือดเว้นกระทำต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเฝ้าติดตาม
 - (f) โอกาสที่จะเกิดผลกระทบต่อความปลอดภัย สุขภาพอนามัย ชื่อเสียง ตำแหน่งทางเศรษฐกิจ หรือเสรีภาพของผู้เสียหายในการกระการใด ๆ ซึ่งผู้เสียหายมีสิทธิที่จะกระทำได้หรือไม่กระทำการใด ๆ ซึ่งผู้เสียหายไม่มีหน้าที่ต้องกระทำ
 - (g) กรณิแวดล้อมของผู้เสียหาย รวมถึงสุขภาพทางกายหรือจิตใจและบุคลิกภาพของผู้เสียหาย
- (6) ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ
- (7) ในการดำเนินคดีตามอนุมาตรา 6 จำเลยไม่ต้องรับผิดหากพิสูจน์ได้ว่า
- (a) การกระทำของตนมีเหตุสมควรในทุกกรณี
 - (b) มีกฎหมายให้กระทำได้
 - (c) เป็นการกระทำตามหน้าที่หรืออำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายลายลักษณ์อักษรเพื่อป้องกันหรือสืบสวนอาชญากรรม
 - (d) เป็นการกระทำในนามของรัฐบาลและจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ความปลอดภัยของชาติ การป้องกันประเทศ หรือความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

Community Order

มาตรา 9 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งให้มี Community order⁵¹ แก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 3 ถึงมาตรา 7 ได้⁵²

เขตอำนาจของศาลภายใต้พระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัตินี้ใช้กับทั้งผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายทั้งที่อยู่ในหรือนอกสิงคโปร์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 17 ดังนี้

กรณีผู้เสียหายตามมาตรา 3 มาตรา 4 มาตรา 5 มาตรา 6 และมาตรา 7 อยู่นอกสิงคโปร์ แต่จำเลยกระทำความผิดขณะอยู่ในสิงคโปร์ ศาลก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้

กรณีจำเลยอยู่นอกราชอาณาจักรและกระทำความผิดตามมาตรา 3 มาตรา 4 มาตรา 5 และมาตรา 6 และมาตรา 7 ศาลก็มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้ หาก

- (1) ผู้เสียหายอยู่ในสิงคโปร์ในขณะที่การกระทำดังกล่าวรบกวนผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหายตกใจกลัวหรือเศร้าโศกเสียใจ หรือในขณะที่ผู้เสียหายได้ยิน เห็น หรือรับรู้ถึงการกระทำนั้น หรือในขณะที่จำเลยเฝ้าติดตามผู้เสียหายและ
- (2) จำเลยรู้หรือควรรู้ว่าขณะจำเลยกระทำความผิดนั้น ผู้เสียหายอยู่ในสิงคโปร์

บทสรุป

สิงคโปร์เป็นประเทศเกาะเล็ก ๆ ที่มีประชากรหนาแน่น แตกต่างกันทางเชื้อชาติศาสนา เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม การที่ประเทศจะอยู่รอดได้จึงต้องมีความเกาะเกี่ยวและกลมกลืนกันระหว่างชุมชนต่าง ๆ โดยที่ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องคุ้มครองสังคม State Courts จึงใช้หลัก 2 ประการ ได้แก่ หลักความหลักสิทธิ์ของกฎหมาย (supremacy of law) โดยบังคับใช้กฎหมายโดยเคร่งครัด พยายามยับยั้งและป้องกันอาชญากรรมโดยการกำหนดโทษที่สะท้อนถึงความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายและความจำเป็นที่ต้องรักษาความสงบสุขของสังคม โดยการทำหน้าที่เป็นผู้รักษากฎหมาย และหลักการคุ้มครองส่วนรวม (protection of the public) โดยการพัฒนาขั้นตอนทำงานและนำแนวคิดใหม่ ๆ มาใช้ ทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลเข้าถึงได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว ประหยัด มีประสิทธิภาพ ยุติธรรมเป็นที่มั่นใจแก่สังคม รวมทั้งแก้ไขปัญหาคriminal ในเรื่องต่าง ๆ ได้ เพื่อให้อยู่ด้วยกันโดยสันติสุข การบัญญัติ Small Claims Tribunal Act ขึ้นมาใช้บังคับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1985 เป็นความพยายามที่จะทำ

⁵¹ Community Order ตามที่บัญญัติไว้ใน Part XVII ของCPC (Cap. 68) ซึ่งมาตรา 336 บัญญัติว่า community order หมายถึง mandatory treatment order, day reporting order, community work order, community service order, short detention order และมาตรา 337(h) บัญญัติห้ามมิให้ศาลมีคำสั่ง community order กรณีที่ความผิดนั้นมีโทษปรับเท่านั้น

⁵² มาตรา 337(h) บัญญัติห้ามมิให้ศาลมีคำสั่ง community order กรณีที่ความผิดนั้นมีโทษปรับเท่านั้น แต่สำหรับความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ แม้จะมีเพียงโทษปรับ ศาลก็อาจมีคำสั่ง community order 1 ได้ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 9

ให้ประชาชนเข้าถึงความยุติธรรมได้โดยง่ายและประหยัด นอกจากนี้การบัญญัติกฎหมายใหม่ออกมา เพื่อแก้ไขปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นและเยียวยาผู้เสียหาย เช่น บัญญัติ Community Dispute Resolutions Act ขึ้น เพื่อแก้ไขเยียวยาปัญหาของเพื่อนบ้านที่อยู่อาศัยร่วมกัน และเนื่องจากเห็นว่าข้อพิพาทที่เกิดขึ้นระหว่างเพื่อนบ้านมีโอกาสที่จะเป็นทั้งคดีแพ่งและคดีอาญารวมกันอยู่ จึงบัญญัติให้ทั้งการดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาในกฎหมายฉบับเดียวกันจะทำให้ผู้เสียหายสามารถฟ้องคดีได้ในศาลเดียวกัน โดยไม่ต้องดำเนินคดีแยกกันเป็นคดีแพ่งและคดีอาญา ซึ่งเป็นมานำแนวคิดใหม่ ๆ มาใช้ เพราะเดิมการพิจารณาคดีแพ่งและคดีอาญาใน State Courts จะพิจารณาแยกจากกัน ทั้งยังมุ่งเน้นการรักษาความสงบสุขของสังคม โดยบัญญัติมาตรการการแก้ไขปัญหาคือเป็นระดับไป โดยเบื้องต้นอาจให้มีการไกล่เกลี่ย และหากไกล่เกลี่ยไม่ได้ ศาลก็จะออกคำสั่งให้จำเลยปฏิบัติตาม เมื่อจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ศาลก็จะกำหนดมาตรการที่รุนแรงขึ้น โดยการออกคำสั่งพิเศษและให้บุคคลที่สามเข้าทำสัญญาประกัน หากจำเลยยังคงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งพิเศษอีก กฎหมายก็บัญญัติให้เป็นความผิดทางอาญา และกฎหมายฉบับนี้ยังให้อำนาจศาลในการมีคำสั่งเกี่ยวกับชุมชน ซึ่งโดยปกติศาลจะมีคำสั่งเช่นนี้ได้ตามที่ไว้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเท่านั้น

นอกจากนี้ เมื่อมีการจัดตั้ง Community Justice and Tribunals Division (CJTD) แล้ว State Courts ยังจัดให้ SCT ซึ่งเดิมเป็นส่วนหนึ่งของแผนกคดีแพ่ง การดำเนินคดีที่ไม่เป็นทางการ มี Referee เป็นผู้นำในการดำเนินคดี ทำให้การพิจารณาคดีของ SCT มีลักษณะคล้ายกับ Community Disputes Resolution Tribunals อยู่ใน CJTD แผนกเดียวกัน อันจะเพิ่มการจัดการสังคมและข้อพิพาทที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ได้ดียิ่งขึ้น

นอกจาก Community Dispute Resolutions Act แล้ว สิงคโปร์ยังบัญญัติ The Protection from Harassment Act ขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหากรณีที่ผู้เสียหายถูกคุกคามแต่ไม่ได้รับการเยียวยา ซึ่งแต่เดิมไม่มีกฎหมายลายลักษณ์อักษรบัญญัติให้เพียงการคุกคามเป็นความผิดโดยเฉพาะ ทำให้ผู้เสียหายไม่อาจรับการเยียวยา ในการเยียวยาผู้เสียหายจึงต้องอาศัยคอมมอนลอว์เป็นฐานในการฟ้องคดี เช่น ฟ้องว่าดูหมิ่น ทำร้ายร่างกาย เป็นต้น พระราชบัญญัตินี้ยังระบุให้การกระทำบางอย่างเป็นความผิดอย่างชัดเจนด้วย เช่น การเฝ้าติดตามโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ฯลฯ จึงเห็นได้ว่าสิงคโปร์พัฒนาการคุ้มครองสิทธิบุคคลไปไกลกว่าหลายประเทศ